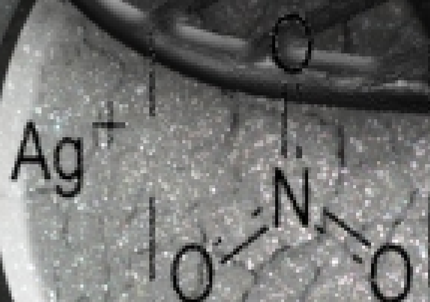
Nitrat de argint II

StudIS
2015

Nitrat de argint

Volumul

II

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PETREA, MARIAN IULIAN

Nitrat de argint/Petrea Marian Iulian. Vatra Dornei : StudIS, 2015
2 Vol.
Bibliogr.
ISBN 978-606-775-059-1
Vol.2. – ISBN 978-606-775-060-7

821.135.1-1

Consilier editorial: Dranca Adrian
Secretar editorial: Roznovăţ Mihai

Pre-press, tipar digital şi finisare:
S.C. ADI CENTER SRL
Şos. Ştefan ce Mare, nr. 5
Tel.: 217 754

Cuvânt Înainte

Atunci când trecutul bântuie cursul vieții cuiva, departe de idea superstițioasă sau doar fictivă, imaginativă, individuală, se poate alcătui conturul unor entităţi, cu care ar fi interacționat, ori se conectează, în anumite momente. Spre alte orânduiri, se poate lua în calcul premiza precum că totul ar interacționa, în sinergie, sau separat, prin forme energetice. Astfel, oricare ar fi un adevăr, în privința acțiunilor numite drept paranormale, sau conexiuni psihice care aduc informațiile entităților, în prim plan, spre analiză – ori.. chiar, rătăcire a minții, s-a remarcat mereu o disponibilitate spre o structură foarte complexă, care.. desigur, a fost catalogată de unii cercetători drept deviație, nebunie.

Şi totuşi.. cum "adevărul e undeva, pe la mijloc" – cum spune expresia – ce-ar fi ca unii, să exploreze, pur şi simplu, aceste mult-prea-necunoscute teritorii? Se spune că limitele diferă de la un individ la altul, iar de la o uşoară acțiune a unui factor, se instaurează un efect precis, sau chiar derivate ale acestuia – devine doar o noțiune de timp, până când.. efectiv, mintea ar ceda. Dar ce anume, ar putea conduce la o cu totul altă percepție, a forțelor, energiilor, entităților? Am putea studia toate formele îngemănate, plecând de la idei-sursă, origini.

Dedic această lucrare tututor iubitorilor de artă, prin orice formă a sa naturală, în special formele scrise ale poeziei, în rimă sau fără. Fie ca mulți dintre artiştii necunoscuți încă, ai neamului românesc, să facă la rându-le, o artă, lăsând-o în vederea tututor, nestingherită, aducând la lumină frumusețea sufletească!

(2013)

Petrea Marian Iulian
(Th3Mirr0r)

Partea
I

"NEGRU"

I

Reflect divina absență a culorii,
Cu doliu strâns într-o agrafă rece,
Ce-a plâns în taină lumea care trece
Cu lacrimi de amoniu, din trupul florii
Şi chipul morții, plină de memorii...
În ochi de antimoniu, s-ar întrece!
Lumina fără de culoare, se petrece,
Cu soare mort, ascuns mereu de norii
Sub care luna-i rece, va să cânte...
Şi unde, dacă nu... în neantul negru
Pătruns de tonul de pian, alegru,
Din ochii care n-au văzut lumina?!
Ori... oare, lipsa ei, să îi încânte,
Cu-adânci tăceri, amor şi plan integru...

II

De-un plan lumesc, lipsit de o culoare
Se-agață umbre vii, cu tainic vis
Ce îşi scufundă sferele-n abis,
De te-amăgesc subit, precum o floare -
Rece, în cadaverica-i paloare...
Şi-n ochii ei - ca floarea de cais,
Lumină-şi prind mărgele de jais,
Din lună plină, făr' de valoare...
N-ai şti ce-ascunde chip de înger
De n-ai privi pe-o clipă, luna,
Pierzându-te în neantul său întruna,
Când fiecare notă ți-e lumina
Şi ca vântul, prin frunzele de sânger
Cu adieri, să îi săruți cununa!..

III

Doi ochi ispititori, ți-arată muguri
Ce-ascund în ramuri cânt de păsărele,
Talaz de nori, iubiri, ori doruri grele -
Iar mintea-ți saltă-n urma-i, diguri,
Din care-ți stinge-n suflet droguri,
Cu dulcele parfum de viorele!
De-ai strânge-acum, din rămurele
Doar muguri dulci
şi simfonii de granguri -
Un dar să i-l oferi iubitei tale...
Şi tot n-ar fi de-ajuns, să îi vorbeşti,
Că doar ce ai zărit-o... şi-o iubeşti!
Iar când iubeşti, de-acolo, de departe,
Nici n-ai habar de-ți iese-n cale
Amara-ți lacrimă - dar tu-Izâmbeşti!

IV

Doar umbra-i, tu văzând-o, lângă tine,
Vei vrea cu poftă să o strângi în brațe,
Ca iedera, de tine, să se-agațe -
Iar de-o săruți, să nu te poți abține
Într-ai şopti că ție, 'ți-aparține,
Când pieptul rece, lesne să te-nhațe
Şi lumea-i neagră,
va să strângi în brațe
În umbra-ți ce sărutu-i, îl reține...
Sub labirintul negru...
plânge, lumea ei -
Şi... ah! De-ai şti, măcar ce simte ea,
Te-ai linişti?!
- Nu vrea dureri, să-ți dea!
Încearcă să-i iubeşti singurătatea -
Din vinul vechi, amorul negru, să îl bei
Până' ce-ai simți... cât te iubeşte ea!

V

Ce îndurerată se arată lumea,
Aprinsă de tăceri, din ochii de jais!
Doar vântul îşi sărută floarea de cais,
Amestecând dureri în gust de caramea,
De-i şterge-n mângâiere, lăcrimea,
Cu suflu-i rece, în straturi de gnais
Ce-n umbre... să le scurgă, prin abis,
Ca tu... să le culegi, când vine vremea...
Iar lumea ta, triumfă, de iubirea lui
Şi-ţi trec singurătăţi, aprinse patimi,
Doruri, nedreptăţi,
ţi le reprimi sub lacrimi
Precum făcea şi ea - ca-n alte dăţi
Când îşi recunoştea-n sărutul vântului
Petale de cais,
tăceri şi glas de inimi...

VI

Sărut de vânt îți scutură petale,
Ades prinzând un dor aprins, nemărginit,
În colțul sufletului tău părăginit,
Cu labirint de şocuri, boli mentale,
Picturi abstracte,
sculpturi monumentale -
Şi toate zac în trupu-ți ruginit,
Când dor te-apasă - dar ți-a definit
Lumea-ți absentă - cu plăceri banale!
Doar ce priveşti îndată,
către chipul drag
Şi-ți trec fiori, visându-te iubind-o,
Căci inima îți tremură-n glissando!..
În neantu-i negru, tu... îmbrățişând-o,
Îți prinzi deodată durerile-n şirag
Şi taci.
Doar uneori, ți-o vezi, jelind-o...

VII

Să nu priveşti spre lumea blestemată,
Când fața-i, întoarcă-şi-o-va, rece -
Că-n mintea-ți, ura ei, va trece!
Să nu gândeşti c-ar fi vreo nestemată,
Ori neagra-i strălucire, cazemată
Ce dinaintea-ți, va-şi petrece
Divina sa lumină, când să plece -
Că lesne-i nălucire intimată!
Ci bine fă tăcerii, să te-ndrepți -
Iar de-ai privi cu-o jale, adâncime,
Barem ferit vei fi, de întunecime,
Când iei aminte dacă-n juru-ți
Umbra durerii, în taină, ți-o astepți,
Să te despartă de sălbăticiune...

VIII

Departe mai erai, strângând singurătăți
Cu floarea de cais - făptura-ți dragă
Ce zâmbet dulce... parcă să-ți atragă
Doar cu umbra-i - şi frânte jumătăți
Din neagra-ți lume, ascunse strâmbătăți,
Amare gânduri, patimi, să-ți sustragă,
Cu ochii de jais, în lumea-i neagră,
Doar ca să guşti...
măcar o vreme, libertăți...
O, iată cum te aflã-n sânul lumii,
Cu dor, de te priveşte, îmbujorată,
Când zâmbetul de floare, ți-l arată!
Şi parcă vântul îți şopteşte:
"Te ador!",
Iar tu... pluteşti, pe valurile vremii
Gustând cu poftă... o lacrimă sărată...

IX

Doar ce-o priveşti
- şi lesne trece timpul!
Rămâi tăcut, ca melcul dintre frunze
Când trece cu amoru-ți de pe buze
Şi zâmbet dulce, de-ți tresare chipul
Când mintea ți se scurge ca nisipul,
De lumea-ți neagră, să te decupleze,
Iar pieptul îți tresaltă, să te salveze,
Doar să fii... cel ce-i atinge trupul...
Nu vezi... cum către tine, ea priveşte?!
De ce nu te desprinzi, de cruda-ți lume,
Lăsând în urma-ți, umbra făr' de nume
În care sfeşnic de iubire-ți stingi
Şi să te-ndrepți spre cea ce te răpeşte
Spre o altă lume, fără de asprime?!

X

Desprinde-te de tot ce-ai cunoscut,
Lăsând în urmă tranşeele durerii
În care gândurile-s ofițerii
Ce te silesc să îi rămâi necunoscut,
Deşi război, ori moarte, au recunoscut!..
Gustă şi tu amorul primăverii
Cu zbor de fluturi, pe corola florii,
Cu furnicuțe-n iarba ce-a crescut,
Cu mândre buburuze, printre păpădii,
Cu vreun arici, pitit pe sub o piatră,
Cu țipăt stins, ori câine care latră! -
Iar de-ai gusta acestea, te-ai desprins
De lumea-ți crudă, plină de primejdii,
În primăvara-ți dragă, psihiatră...

XI

Nu cugeta la tot ce-ai suferit,
Punând ades dureri într-o balanță
Şi-apoi să-ți spui... cu nonşalanță...
Că lumii le-ai fi fost nesuferit!
Dar fie şi-un nebun, atât de diferit,
Cu sine însuşi, face alianță,
Învins de stări, mereu în alternanță,
În neagra-i lume, ce l-a acoperit!...
Dar bine faci - încerci să I te-apropii,
Măcar cu umbra, dacă nu cu firea-ți,
Ştergând cu-n zâmbet... amintirea-ți...
În care suferi, făr' de libertate
Şi-n umbra crucii, deasupra gropii,
Rămâi... jelind, o vreme...
cu iubirea-ți...

XII

E dulcea primăvară, cu speranțe verzi
Ce leagănă în vânt copaci... cu brațe moi,
Dar tainic... ea ne legăna... pe amândoi,
Sub cânturi noi,
în care tu ades... îți pierzi
Soarele abastru,
copacii albi, când arzi...
Speranțele moi...
cu vântul de ieri - apoi...
Îți legeni copaci de dor, sub cerul vioi,
Privind către ea... norii galbeni de azi.
Te rog... desprinde-te odat', de mine!..
Zboară degrabă... spre dulcea primăvară -
Iar eu, fără de tine, să port povară,
Sub cânt de păsărele, legănat în vânt
Şi copaci cu brațe moi... să mă aline,
Cu negre rădăcini, din lumea ta amară...

XIII

De-ai prinde-n brațe norii galbeni,
Să legeni printre ei un soare-albastru,
Ai fi ca vântul, prin copacii gemeni
Şi-n cânturi moi, speranțe către oameni,
Să stingă vise... în lac de alabastru
Ce-n umbre-şi scaldă norii rumeni;
Dar când pământul tace...
nu vezi pe nimeni -
Nu cântă nimeni... sub lacul salmastru,
Nu vine nimeni - şi-n lume-i dezastru;
Nu plânge nimeni - să simtă iubirea-i
Ce nu încantă pe nimeni - dar firea-i...
Rămas-a la fel, căci nimeni - dar, nimeni,
Nu mai iubeşte ca el - rămâne sihastru.
Doar vântul, îi cântă durerea,
cu lira-i...

XIV

Un dor târziu, ți-agață deznădejdea
Ce-ți curmă libertatea, cu suspine;
Doar eşti ca vântul - nu te poți abține,
Privind spre cerul 'nalt,
trăgând nădejdea
Că ți-o frânge aripi, după vreo perdea.
Găseşti mereu... o umbră, să te-aline,
De-ți prinde vise, când îți aparține
Şi cânt de dor, din buze de-acadea
Să 'nalțe, sub privirea ta, încetişor,
Împrăştiind petale de cais, ce dor,
Când la ureche-ți spune "Te ador!.."
Doar vântul, gustă-n libertate, cerul -
Cu norii rumeni prinşi de-un lănțişor
Sub ochii de jais, în inimi, coridor...

XV

De ce te întristezi,
privind în gol, spre lac,
Abandonându-ți lupta pentru pace?
Nu crezi că lacul...
un nufăr, îşi desface,
Doar ca să-l vezi, sub soarele burlac,
Cu norii rumeni, lângă el, făcuți colac,
Înamorat ca macul, când se preface...
Că apa îl sărută delicat... şi tace?!
Tace cu tine, sub dragu-ți copac...
Nu-l zăreşti, în delicata-Ifire,
Când petale îşi desface, către tine,
Tot şoptindu-ți că îți aparține?!
Ah, tu eşti lacul
- iar eu sunt nufărul!...
Dar dacă nu mă vrei, întru jertfire,
Alungă-mă!
- şi nimeni, nu mă va deține!...

XVI

Şi-a frânt o umbră de amărăciune,
Răpus pesemne de-o singurătate -
Ce unora, le-o naşte bunătate,
Iar altora... delir şi urâciune -
C-aşa e rostul, în sălbăticiune!
Dar viața lesne prinde însemnătate,
Când omul priveşte cu seninătate
Spre cer... rostind ades o rugăciune!...
Dar nu şi el - că-şi frânse un delir,
Cu umbra-i neagră, aplecată-n lac
Şi aninat cu trupu-i de-un copac
De care veşnic... iadul, l-a legat;
Iar umbra sa...
plângea ades, prin cimitir:
"Alungă-mă, din neantul meu elegiac!.."

Partea a II-a

"BLESTEM"

I

Reflect un Suflet, între viață şi moarte,
În umbră siliciu, cu foc încleştat,
Încins de supliciu, prin loc infestat
Când urlet deplânge, din ceață, departe
Şi zvârlet îi frânge, în pietre deşarte,
Cu gust de moarte, sacrificiu chemat,
Ori poate... sub edificiu, rezemat
De-un sunet ce plânge-ntr-o carte...
Surpat, prin amarnica zare de neguri,
Nutrea spre abis, în tăcerea morții,
Stingând visul promis, durerea sorții
Şi doar atunci, întinerit, mai revărsa
Paradisul crăpat, din marea de muguri,
Sub lacrimi şi cruci,
când însuşi cerul, plângea...

II

Frânge singurătate, sub cer străveziu,
Prizonier într-a vremii clepsidră,
De parcă geme în lanțuri, o hidră
Şi tunet desparte, când plânge, târziu,
În pietre deşarte, cu sânge-n sicriu,
Sub cruci de fier, privind o moarte hâdă,
Năluci şi umbre reci, să îi surâdă,
Cu vise sfărâmate ce-şi descriu
Amorul plumburiu, din fulger sângeriu.
Iubea o lacrimă ascunsă de soare
Ce-i şoptea că depărtarea o doare -
Iar lebăda de piatră arsă plângea,
La ceas târziu,
sub ploaia din cer străveziu,
Că-n lumea lui... sfărâmată,
se stingea...

III

Din crucea dragă şi-aprinde o rugă
Ce fumegă moarte, sub cer dezvelit
Şi pleacă departe, din piept dezgolit
Spre lebăda neagră, ce tinde să fugă
În searbăda lume ce tot o subjugă.
Blestemul se prinde, cu trup învelit
În raze de soare şi-n piatră sortit,
De lebăda dragă, de lângă ierugă,
Când lesne-amorteşte-n tăcere
Şi fumegă ruga, spre cerul verziu,
Ascunsă sub gluga din ceasul târziu,
Departe, cu moartea ce scurmă sub cruce,
Când veste-i şopteşte-n durere
Şi lacrimi împarte,
în zări, la răscruce.

IV

Un murmur zideşte cetatea de nori
Sub tunet de plumb, în amestec de vânt,
Căzând peste dâmb şi-al rugii cuvânt,
Cu tremur unind blestemul din zori
Prin crengile rupte şi glasuri de ciori;
Din marea de neguri, cu fulgerul frânt,
Lumină şi-apasă, din cerul înfrânt,
Spre stâncile-abrupte, prinse-n fiori,
Sfidând o tăcere, sub nori călători -
Nu-i larmă în cer, nici teamă aparte
Să farme tăceri, când nori îşi desparte,
Lăsându-le prins, cu slovă din carte,
Sub lacrimi, durere, ori zei trădători,
Cari le-au desprins,
pre limbă de moarte!..

V

Un cântec de jale se scurge din munte,
Când ploaia revine cu lacrimi ascunse
Furând pe neştire, din patimi aprinse,
Descântec, sub banale pietre cărunte
Ce plâng prin canale, cu astre mărunte
Şi-a cerului punte - inimi desprinse,
Să cânte pământului, rugile stinse,
Cu lacrimi mărunte,izvoare de munte;
Mare taină, se răsfrânge în zare,
Sub cântec de lebădă, frânt către nori,
Din searbădă lume, aprinsă-n culori!
Vai! Pietre se sting
- sub ploaie, se frâng!
Se prind sub haină de munte-n pierzare -
Şi astre se-ating - cu lebăda, plâng!

VI

În umbre goale, se-nchină copacii,
Sub cerul verziu şi vise albastre,
La ceasul târziu, cu ploaia de astre
Şi tunet în vale - cunună a fricii
Ce-n moarte şi-agaţă bobocii;
E-atât de pustiu, printre pietre!..
Un dor vineţiu şi amorul, drept zestre,
De plâng departe, sub umbre, copacii!
"O, voi!", irumpe o voce, deodată -
E Sufletul, ce-şi frânge durerea,
Ori ceasul când plânge însăşi Tăcerea...
Şi moarte sunt toate
- iar Moartea, tăcere.
"O, voi!"
- iar vocea-i, se stinge îndată,
Sub umbrele goale, cerşind mangâiere...

VII

Nu moartea-i sugrumă dorul din munte,
Lăsându-l orfan, de crunta tăcere
Ce plânge umbre - sarafan la durere,
Ori rupe rugi, sub pietre mărunte;
Ce lesne deshumă a iadului punte,
Blestemul ce prinde cununi de tăcere!
Iar morții... divina, nestinsa plăcere -
Ofrandă, sub lespezi de piatră cărunte.
De-ar fi vreo umbră rece, să dispară!
Dar nici atât
- nu-i piatră, să-i vorbească,
Ori zeu nepăsător, să îi şoptească;
Doar searbăda-i lume,
sub copaci care plâng
Să-l mângâie...
iar moartea sumbră, s-apară -
Iar vechile rune, cântece-şi frâng!

VIII

De-o vreme-şi tot înfruntă moartea -
Cu zei păgâni pe urma-i, blestemând,
Vicleni atei, bătrâni, sub cer flămând,
Nutrind puteri supreme - doar cu mintea!
De ce s-ar teme, oare, de acestea
Când spre tirani arată sabie, curând,
Iar ei privesc
spre iadul verde, tremurând,
Blesteme făurind de-o vreme, dinaintea?!
Doar n-o fi iadul crâncen să dispară!
Că lesne, la păgâni, e să-i vorbească
Şi-n demoni, slugi,
bătrâni, va să şoptească!
"O, voi!" le spune, înfruntându-şi moarte
Şi-n porti de iad, o umbră să apară -
Cu rugi încinse, păgâni, să nimicească!

IX

Şi toate-s prinse-n piatra verde,
Cu rune încinse, norii fumegând,
Sub plumbul lanțurilor arse spumegând,
Cu legi lumeşti, ce-n zare se vor pierde;
Dar toate par fireşti, căci piatra arde
Pe dâmbul fricii,
când umbre reci, plângând,
Se-agită-n iadul verde, rând pe rând,
Sub chinuri sufleteşti, din piatra verde.
De n-ar fi iadul blând, să le dorească!
Şi Moartea, le-o atârnă, să cuprindă
Sub cerul veşted, lanțuri, ce-o perindă -
Dar umbrele, se tânguiesc sub rune
În jadul negru, supurând, să se oprească!
Dar cin' s-audă? Crucile din grindă?!

X

Şi umbre plâng,
sub lespezi reci, de piatră,
Cu lanțuri strânse-n iadul înverzit,
În care chin, din sacul morții, îngurzit,
Le frânge patimi,
când asprii cerberi latră
Şi le împinge-n lumea idolatră -
Iar demoni vin, din lumi ce le-au urzit,
Să-şi stingă-n lac de-andaluzit
Amarul chin - şi ard cu el, în vatră!
Doar alte umbre, recită pe sub neguri,
Cu vocile înfrânte-n norii fumurii,
La lespezi, să descânte morții, bucurii,
Iar ea, să radă-n pietre de mormânt
Spre umbre sumbre, care plâng, sub diguri
În iadul înverzit - al lor deznodământ...

XI

Dar nu e ceas urzit, al judecății,
Să stingă-n sabia de foc, vreo lege
Şi nici să dea-n vileag cum ea alege
Îndat' să-i curme glasul entității -
Se-nchină-n veci, eternității!
Din iadul înverzit, fărădelege,
Iar sub blestem unit, îl înțelege -
Şi-n pietre seci, ascunde chip, dreptății!
De n-ar fi iadul, plin de-ntoarse cruci,
Cu umbre moarte, frânte, rupte, slute!
Şi stă deoparte - cum să le ajute?!
Da' frânge-n schimb cu sabia, o piatră -
Şi jadul negru-i scurge, la răscruci
Odat' cu rune vechi şi glasuri mute...

XII

Vai! Cum se agită demoni din adâncuri,
Vădit îndureraţi de rune frânte!
Ce ţipete, că n-au ce să descânte!
Vai! Nu-i clipă, să plângă, pe alocuri,
Dezlănţuind sudalme, ori batjocuri,
Din când în când, mânia să-i încânte,
Iar urii, stihuri mii,
în iad, să-i cânte -
Că poate-aşa... s-or stinge-n veacuri!
Năluci s-aprind, din stâlpi de andezit,
Când cerberi latră-n poarta 'sângerată,
Chiar Moartea însăşi, pare disperată
Şi frântă-n runa-i blestemată -
Iar voci cuprind ades pământ neputrezit
Când spânzură vreo umbră scelerată!..

XIII

Plâng iar, umbre,
sub lespezi de morminte,
Că iadul tot acolo-i! - Lumea lor!
Iar jadul negru - mereu i-al celor
Care-n zadar... stau paznici: oseminte,
Făr' de habar - până şi-aduc aminte!
Şi-n lespezi, deplâng 'nălțarea astrelor,
Că tot în slava cea deşartă - lumea lor;
Ori poate-aşa...
'nălța-vor rugi, din minte!
Năluci le-agață-n grabă, pacea.
În lac de-andaluzit o stinge-n veci
Cu umbre-arzând mocnit, chiar dacă-s reci!
Nu-i loc de pace-n chin amarnic...
Nu-i chip de-ntoarse cruci - Iadul, tăcea,
Sub lacul ceruzit, cândva
- dar viu, pe veci!

XIV

Stă-n loc. Priveşte crunta entitate;
Dar nici o teamă, nu-l apasă-n piept -
Ci sabie de foc, i-arată, înțelept,
Cu rugi - armură, cuvânt, identitate,
Unite-n gând cu dreapta sanctitate!
De cheamă suflu-n sufletu-i accept,
Şi-n fața entității, sta-va drept,
Cu guri de foc, cuvânt şi simțătate !
Armură-şi ia, la vreme de restrişte
Şi teamă, prinde umbrelor, cuvântul,
Când sufletu-i grăia, privind pământul:
"Blestem, fărma-v-aş, sub sabie de foc!"
Întoarce-v-aş îndat'către arişte!"
Iar suflul, îi era, sub cer, veşmântul...

XV

Când umbrele s-agită, în neştire,
Dragoni cu guri de foc, s-arată-n cer,
De varsă dintre nori, urgii
- iar temnicer,
Crunta entitate - țipă, la oştire,
Tot căutând sub lac, adăpostire...
Şi demoni vin,
odat' cu vechiul gropnicer,
Să scurme cruci întoarse-n 'naltul cer
Dar rând pe rând, cad lesne-n amuțire.
Cu sabia de foc, retează-n umbre
Iar vocile înfrânte, cad sub lanțuri,
Cu tot cu oase frânte, printre şanțuri
Şi entitatea hâdă, urlă de durere,
Când trupu-i despărțit de locuri sumbre,
Cu zgomot cade... în sfârşit, alături!..

XVI

Un fulger rece frânge cerul plumburiu
Cu tropote de tunet, rupte-n nori,
Din care zgomote, trădau adeseori
Că soare trece, pe tărâmul tulburiu
Şi iad petrece-n neantul auriu...
Ce note-şi 'nalţă-n cuget, uneori,
Când glas de tunet, ca şi alteori
Alungă umbrele în lacul sulfuriu!
Ce bucurii îşi saltă Sufletul, îndat',
De cântec prinde-n vârf de buze, iar,
Că un blestem s-a frânt, deodat'
- şi chiar!
Oare... cumva, aşa destin, să fie?!
Făurit din cânt, sub cerul scufundat
Ori nebunie - din ţipăt aviar?!

XVII

Un pâlc de neguri se desparte-n soare
Lăsând să se-ntrevadă vii stihii
Ca Sufletul să îşi deschidă ochii
Spre cea dintâi corvadă - închisoare,
Cu Moartea-n căpătâi, purtând scrisoare:
"Oare nu-s demnitari, mai acătării,
Supuşi dreptății cari s-o dea uitării
În ceasul judecății, la strânsoare?!
Ori lesne bucurii, au să nutrească...
În nebunia lor, ce-o văd divină
Ca norii fumurii, printre crivină,
În viile stihii, când i se-nchină?!"
O Moarte râde-n lumea-i feciorească -
Cu tainica-i privire, de jivină...

XVIII

De printre nori se frâng divine voci
Ce-agață-n raze, fum din neguri
Şi umbre-n ape, de tresar sub diguri
Să zvânte zori când plâng după prooroci,
S-ascund sub dalbii nuferi, cu ghioci -
Iar uneori, s-aud romantici granguri
Cum 'zbat dumbrăvi şi cântă-n muguri...
Isprăvi cu tainici fluturi şi pomoci
Sub colți de vânt, de-arată armonia.
Da' unde dispăruse iadul înverzit,
Ori vreo nălucire, care l-a urzit?! -
Şi Sufletul, rămâne încremenit!!!
Iar din pământ, răsare ironia -
O, divină strălucire, l-ai trezit?!

XIX

Văpaia stă-n ispita apaturii,
Iar ploaia, nu-i - dar raze plâng pe rând,
Când iadul lui arată lacul, în curând,
De-şi oglindeşte-n norii timpurii
Cum 'l-amăgeşte Moartea-n bucurii -
Dar în hataia sa de neguri, el intrând,
Îşi îmbăia cu droguri,
mintea, sângerând...
În iadul ce zideşte gânduri fumurii.
Unde-s demonii, când lesne, umbre sar
Din peşti, ori melci,
cu dungi de-andaluzit?!
Şi-n umbre, dulci boboci, s-au auzit
Cu piuit de oşti şi vânt călăuzit
Spre gemenii copaci, plângând cu-amar
O lebădă ucisă, în lacul ceruzit...

XX

Ce lesne i se-arată, adevărul!
Ori... nu-i cumva vreo altă nălucire,
Cu iadul într-a apei strălucire?!
Of, ce ironie! Să-ți plângi amarul!
Iară trista-i bucurie - darul!..
Şi-un adevăr, devine năucire,
Când mintea omului, la răsucire,
E plină de cucuta din paharul
În care lesne-şi vede nebunia!
Iar de-şi sorbi dreptatea - se crucise!
Nu entitatea - ci lebăda-şi ucise!..
Dar în zadar mai plânge, pe sub sălcii -
Demult îi dispăruse armonia...
Şi-n iad, mereu îs porțile deschise!

XXI

Odat' cu Sufletul, plâng gemenii copaci
Amestecați în umbre reci, sub soare,
Cu lacrimi de-andezit, în închisoare;
Unde e zâmbetul, cu aromele de maci
Să-i strângă opiumul, din ochi buimaci,
Şi-n patimi rătăciți - într-o scrisoare
Să ardă-n nori încremeniți de soare?!
La sufletul bolnav, rar mai există vraci!
"Blestem! Blestem"
- s-aud de-odată voci,
Când priveau spre lebădă,
ochii sângerați;
Îl mustră cugetul - iar demoni disperați
I-arată moartea hâdă, prin durere:
"Blestem! Blestem" - cu țipăt de buhoci
Dinaintea-i - şi-n iadul său, Tăcere...

XXII

Un chip de lebădă, culcat pe-o parte,
Îşi strânge-n brațe, suspinând cu dor,
Păşind curând pe al tăcerii coridor
Când umbra-i dragă plânge, deoparte,
Cu sumbra-i amintire, de departe...
"Of, draga mea... abia acum, te-ador,
Când neagra Moarte-mi ia divin odor
Şi veşnic de iubire, mă desparte?!"
"Blestem! Blestem"
- s-aude iar, din urmă,
De-l frânge-n sfeşnic de lumini
Cu sânge-n lebăda cu ochi blajini
Ce parcă... îndrăgostită, îl priveşte...
"Blestem! Blestem"
- şi glasul, i se curmă,
Simțindu-se iubită, când o loveşte...

Partea
a III-a

"DELIR"

I

Reflect cu umbre o frântură de delir
Ce se aşterne cu picături de miere,
Sub cânt de vânt, născând elogiere
În cupa cu venin - divinul chilipir!
Se înfăşoară cu voalu-i de caşmir
Ce inimii i-ar cere mângâiere -
Dar mintea frântă,
'nalță cânt - şi piere
În neantul alcalin,
cu vântul, ca un zbir...
Şi-ndată lumea vie se transformă,
Cu umbre frânte-n miere şi venin
Amestecate tainic, în divinul chin!..
Se mişcă-ntr-un delir continuu,
Cu mintea-n neant şi inima diformă,
O umbră răsturnată, un astru în declin...

II

Cu cât mai mult se-agită mintea frântă,
Smulgând copaci, din inima rănită,
Cu-atât mai mult se vrea neprihănită,
Când sub tăceri...
cu toți, se ia la trântă!
Dar nu suportă lacrimi ce-i cuvântă
Amorul dulce, pe scrisoare - nici gonită,
Când sub divina desfătare-i dojenită!..
Ci doar... deliru-i, veşnic, o încântă...
Ce-amară-i lacrima ispititoare
Ce îşi revarsă-n liră strop de miere
Şi-n cântec firav, frânge adiere!
Dar fie-n locu-i stropul de venin,
Divina-i mângâiere, simțitoare,
Într-un delir, o fi şi-un cer senin!

III

Un soare hâd şi-arată colți de cobră,
Scurgând ades venin în norii care trec
Şi suflete, plângând,
pe dată... se petrec,
Când demoni râd cu poftă-n lumea sobră;
E loc de durere, în crunta tenebră,
Cu morți ce agită divinul amestec
Şi cad în tăcere, mereu sub un cântec,
Din nori călători, cu a soarelui umbră.
Dar toate ce-s scrise, or fi legi deşarte,
Speranțe şi vise, la oameni, să prindă,
Spre lumea aparte, miraj în oglindă?!
Mințile închise,
spre neant, de-s promise -
Sub norii ce trec, venin şi-or desparte,
Deliruri vor stinge, sub legile scrise...

IV

Dar fie un miraj - îşi are rostul lui!
Că-n mare taină îşi arată farmec
Precum şi lira cu divinu-i cântec
Plângând cu dor şi-amor, la pieptul celui
Ce spune, delirând: "Un neant, învălui,
Cu moartea-n strune şi urzind descântec
Din viață frânt
- prin lume, de le-amestec,
E chin amarnic, din blestemul omului!.."
Şi iată cum... aievea, frânta-i lume,
Devine neant în ochii celui amăgit,
Ori doar adânc mister când e dezamăgit -
Dar visul efemer...
şi-l scaldă în iluzii,
Amestecând esențe făr' de nume,
Ades născute din vechile confuzii.

V

"O, voi, ce-ades visați de bunăvoie
Prin sfere din astral, să vă tot pierdeți
Şi-n lume, vii dureri,
în trup vă plângeți,
Nu de iubire, oare... aveți nevoie?!
Dar nu vă doare, când trageți anevoie
Din arcuri seci, înveninatele săgeți
Spre inimi frânte şi amar,
cu dor, să beți -
Ori oare... nepăsarea... v-a dat voie?!
Ce tristă vă e lumea
- spuneți că trăiți,
Însă e doar o vorbă-n vânt - eu ştiu!
Mai bine mort să fiu, decât atât de viu!!
Ori poate,
veți cugeta şi voi... cândva...
De ce-n dureri, tot stați încremeniți,
Cu trupul vostru rece,
sub soare arămiu..."

VI

S-au strâns în cupă, miile de gânduri -
Divin nectar, din care mintea-şi soarbe
Taina deznădejdii, lacrimile oarbe,
Ura cruntă, pierdută printre rânduri,
Tăcerile din umbră, dureri sub ziduri,
Moartea hâdă, viața flămândă ce fierbe,
Chinuri aparte, veninul din vorbe...
Şi toate... se amestecă, pe alocuri,
Născând din aburi... sfere de iluzii,
Sustrase cu mintea din neantul etern,
De zici c-o fi rai
- dar de fapt... e infern!
Abia atunci, i se arată delirul -
Cu adevărul ce-i frânge confuzii,
Ori ajutorul ce-i varsă potirul!..

VII

Sub gânduri, tac
- mi-i văd privind cu jind
Spre tainicul potir, ce farmecă ades
Cu slove aurite, ori rubin ales;
Mintea lacomă, le-o fură, scânteind
Şi-n hataia de iluzii, şerpuind,
Le agită rând pe rând, delirul galeş,
Sorbindu-i prin lumi de neînțeles,
De unde au cules veninul, suferind...
Nu pot să le vorbesc - sunt doar o umbră;
Nici nu exist, în lumea lor nebună,
Sub care legi, cuvântă, din tribună -
Însăşi libertatea, e încătuşată
Şi blestemată-n lumea lor cea sumbră,
Cu umbra mea-n delirul lor, lăsată...

VIII

Toate-s trecătoare-n astă lume,
Ca norii ce se schimbă, neîncetat -
Dar tot a mai rămas ceva, de cercetat:
Delirul... dintr-a minții adâncime...
O luptă între blândețe şi asprime,
Parcă o fi mereu, în chip neîncetat
Când omul, de cunoaştere, e însetat,
Sorbind otravă - a minții agerime;
Da' n-or fi toate în zadar, pesemne,
Că lucruri mari, în taină, s-ar petrece
Cu viața, moartea,
ori lumea care trece...
Dar norii, iar se schimbă sub culoare
Şi-n cer, divinul soare, lasă semne -
Stele stinse-n zori, făr' de valoare...

IX

Cu cât privesc mai mult divine lucruri
Ce-n lumea largă, or ascunde taine,
Ca vorbele de duh - distinse haine,
Cu-atât mai mult mă bucur de onoruri.
Doar imnul de slavă
şi cinste, de-a pururi,
Irumpe din piept - rugăciunea de mâine,
Cu inima-n flăcări, frânturî de pâine,
Iertare, durere, ori raiul din ceruri!
Da' toate-s frânte, sub legi omeneşti
Ce ades...
din norii năprasnici, tot schimbă
Marea de suflete, cu moartea pe limbă -
Viața, le-o surpă... mânia divină;
Durerile-s crunte! Să nu îndrăzneşti
Sudalme s-aduci - deliru-i jivină!..

X

Nu vreau să ştiu nimic de clipa rece,
Când nori însufleţiţi, îndată plâng -
Ce-şi mai revarsă ploi, ades, prin crâng?
Da' viaţa... tot cu moartea, se întrece
Şi sufletul, deodată, se petrece!..
O fi vreun înţelept al lumii, sau nătâng,
Să tot priceapă mii de voci ce-şi frâng
Într-o durere, clipa care trece?!
Ori doar s-a plictisit de viaţa lui,
Privind ades spre umbra sprijinită
Şi dor prin frunze-n toamna ruginită,
Ori s-a neliniştit, tot cugetând...
Că viaţa omului, sub voia cerului,
Fost-a mereu - şi va pleca, în curând...

XI

Dar ştiu în schimb că tot ce mi s-arată,
În mare taină-i cugetarea minții -
Îmi 'nalță iar iluzii, precum munții,
Păzindu-mi lumea mea împovarată!
Într-un colț, de-o vreme supărată,
Moartea hâdă tot mi-arată dinții -
N-ar scrâşni-n zadar, spre alții!
Blestemată, tot priveşte, disperată,
Către noi - cei mulți,
de-o vreme, chinuiți,
În 'nalții munți
- iar hataia de iluzii...
E veninul dulce, sub delir, perfuzii;
Nu e nimeni, să ne-ajute să murim -
Ori noi prin viață trecem prea grăbiți
Şi-n cimitir, cu umbre, sărbătorim!..

XII

"Oare cu ce-am greşit, visând în van
Spre raiul lor, desprins dintr-o poveste
Cu soarele divin, ivit de după creste,
Ca să surâdă şi copilul năzdrăvan,
Privind îndrăgostit spre cerul roşcovan?!
M-aş duce-acolo - ce dor, îmi este!
Dar nu mai pot
- mă sting, fără de veste...
Măcar... să mai visez,
privind către tavan..."
Dar eu nu-s el - iar ei, sunt alţii -
Oare nu ştii?!
Sunt doar reflecţii, umbre!..
În rest... din marea de iluzii sumbre,
Delirul dinaintea morţii, e venin
Şi se revarsă cu secile-abnegaţii
Ce oamenii le-afirmă - n-ar fi chin...

XIII

Avea vreo vină oare el, sărmanul,
Dorind nespus să guste-o libertate,
Cu vise reci, speranțe îndepărtate,
Când moartea tot şi-agită buzduganul
Asupra lumii?! - Ori demonul, vicleanul?!
N-a fost măreața sa absurditate
Venin în inimi - strâns cu-aviditate,
De însăşi cei din iad priveau spre chinul
Ce lesne încovoaie crucile ades,
Iar tot ce-au cunoscut vreodat', dispare
Cu speranțe reci - în univers crispare,
Făr' de lună caldă, dar c-un soare mort?!
Lacrimi i se scurg
- ei... iadul, l-au ales
Şi ce-au cules? Un chin, făr' de efort!..

XIV

Dar nicăieri, nu-i clipă fericită
Decât în moartea care tainic, a sosit -
Şi-ndat' îl fură, când a obosit
Să tot privească lumea îndrăcită!
"O, Moarteo, taina-ți trece - mă incită;
Stins-am ură-n chipu-mi ponosit!
În glas, mânie, ori suflet înjosit
Ce lesne a privit, cu mintea cea sucită
Şi tot n-ai fost ades să-i plângi
Lumini din sfeşnice, ori mărețe daruri,
Nici cruci sucite,
nici legi strigând spre ceruri
Cu guri de foc, din pietre seci, ce-apasă
O lume hâdă, nemiloasă - ce-o deplângi!
Of, Moarteo,
divină eşti, din cer aleasă!"

XV

Ce viață! Nimeni şi nimic nu scapă
De-o moarte ce trece, cu umbra-i;
Nu ştii unde-ajungi - în iad, ori în rai.
N-ai fi decât un mort, într-o groapă,
Cu moartea-ți 'plecată-ntr-o pleoapă
Şi-n urma-ți, delirul, când disperai,
Că firea-ți agită suspinul... şi grai
Prindeai, sub epitaful de-o şchioapă!..
O, vai!.. Ce-ai avut, de-o vreme pierdut
Când lumii dat-ai averea-ți - cu trudă,
Făr' de lacrimi, nevoi, ori patimă crudă?!
O, vai!.. Ce-ai pierdut,
în moarte-a tăcut,
Cu grai - epitaf, suspin, un chin abătut,
În vremea din urmă - şi-ndat' ai zăcut!!!

XVI

Îşi saltă o mână - nu simte durere
Ce-ndat' s-a ivit, cu amorţeală
Şi-n trup rece, încleind ameţeală
În vremea-i din urmă - crunta tăcere...
Nu ştie nimeni divina plăcere
Ce-i prinde-n delir fierbinţeală,
Patimi fugare - născându-i sminteală
Şi nici n-are leac, această durere!..
Că toate pe lume, se frâng sub dreptate,
Cu vise ades spulberate-n vâltori
De tainice umbre şi demoni datori,
Când lesne s-agită nebune, cu legi
Ce sting sub privirile lor, nedreptate,
Să vadă-ntr-o clipă cât sunt de betegi...

XVII

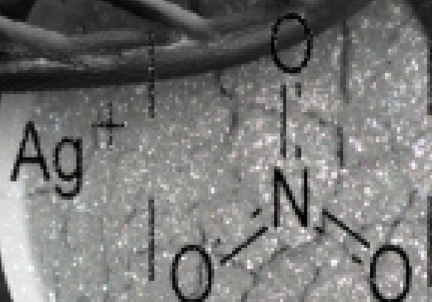
"Ce viață are omul, uneori!" - îmi spun,
Apoi 'mi-ndrept privirea-n cerul 'nalt,
Să mi-o ascund prin norii de cobalt
Din care lacrimile altora, s-adun
Când presupun că totuşi...
au un suflet bun -
"Nici chiar muntele, cu fața-i de bazalt,
Nu va rămâne acelaşi". Deodată, tresalt -
Nu țipă nimeni, în delirul nebun!..
N-am fost ca el, agonizând, o clipă,
Să-mi văd nedreptatea, cu umbra slută
Ce mă strânge în noapte,
când demoni salută?!
N-a fost ca mine, visând libertate,
Când toate-s deşarte?! Amară risipă!
Şi-n lume, păcate - fi-i-ar iertate!..

XVIII

Aşa o fi pesemne firea omului,
Când lesne deznădejdea, să-l cuprindă -
Şi crucea-i, strânsă-n cheie,
pe sub grindă,
Tot să-l strige, din 'naltul cerului;
Oare n-aude?! Ce stă pradă chinului?!..
Smintirea-i, delir, lesne-i perindă:
Voci, iluzii, lacrimi - umbre-n oglindă -
Şi toate... se-nchină pământului.
Mă întreb de vreodat' a ştiut ce-l apasă,
Că mila mi-oi face de mine, cândva,
De soarta mi-ar fi asemeni, cumva -
Dar nici nu mai ştiu
de groapa mi-i casă,
Ori crucea, vreo moarte,
la vreme, de-mi lasă
În suflet, pustiul - iar clipa-i aleasă!..

Sfârşit

Nitrat de argint

"Dar ce anume, ar putea conduce la o cu totul altă percepție?..

